

Diego Poncelet, del monopatí a la càmera

Entrevistem al cineasta mallorquí i dues vegades campió mundial d'*skate downhill*

Diego Poncelet viu entre dues velocitats. A una hi baixa per carreteres de mig món damunt d'un monopatí a més de 100 km/h, una disciplina —el *skate downhill*— en què ja ha estat dues vegades campió del món. A l'altra, més pausada, hi mira a través d'una càmera: la seva, amb la qual ha dirigit *Tem* (2024) i ara *Diciembre*, un retrat d'un jove skater de Medellín que viatja fins a Mallorca —l'illa on Poncelet viu i entrena— per entendre "la seva bogeria".

Parlam amb ell d'esport, d'infraestructures per al món de l'*skate*, de cinema i dels reptes que té al davant; i de com conviuen, en una mateixa persona, l'esportista que arrisca i el cineasta que observa.

Amb només vint-i-set anys ets deportista balear i dues vegades campió del món d'*skate downhill*. Explica'ns la història de com vas conèixer el teu mentor —un monjo zen— aquí, a Mallorca, arran d'una caiguda.

Vaig començar amb el monopatí als catorze anys i va ser tota una revelació. Ràpidament, em vaig adonar que volia complir un somni: ser campió del món. Vaig fusionar el món professional de la Fórmula 1, que sempre m'havia encantat, amb el món rebel del monopatí. Poc després vaig conèixer a un monjo budista de 69 anys. Just vaig tenir una caiguda per Andratx, que em va deixar ple de 'bacons', que significa raspar-se contra el sòl. Ell tenia una farmaciola d'auxili i em va curar. A partir d'aquí ens vam fer amics i, anys més tard, li vaig preguntar: t'agradaria ajudar-me a ser campió del món? Em va dir que sí. Mai no hauria pensat que aquesta missió compartida arribés tan lluny.

Vius i entrenes normalment a Mallorca. És un bon lloc, a nivell de clima i de comunitat *skater*, per preparar-te de cara als mundials?

A Mallorca hi ha carreteres molt bones i tècniques. Tenim moltes corbes i una molt bona qualitat d'asfalt. Aquí ve molta gent de fora per practicar ciclisme i tota mena d'esports. Per mi és el lloc ideal per a aprendre a patinar en moltes condicions diferents. Ara, el problema és que s'umpli de trànsit, sobretot a l'estiu. Juntament amb el Joan, el meu *coach*, entrenem amb un walkie-talkie i així, ell m'avisa si puja un cotxe, si hi passen cabres o qualsevol altre obstacle. Per aquests motius, a l'estiu

de vegades vaig a Andalusia, a Las Alpujarras, o bé als Alps. A l'illa un altre gran problema és la velocitat, perquè no hi ha cap pista a que pugui excedir els 100 km/h.

Quina seria la solució a aquests problemes?

És una qüestió difícil, perquè sempre s'ha parlat de si val la pena institucionalitzar el *downhill* i que es construeixin pistes per a nosaltres. Construir una carretera no és el mateix que construir un *skatepark*. Dos quilòmetres d'asfalt és una inversió molt important i seria tot un debat ecològic. A Madrid tindria més sentit. De totes maneres, no sé si és el que desitgem, perquè el nostre esport, com es diu en anglès, és *grassroots*, és a dir, molt comunitari i al marge de les grans estructures. El seu encant és l'alegalitat i aquesta sensació de llibertat.

Quan vas decidir que volies explicar històries amb una càmera i no només viure-les damunt d'una taula?

La càmera és un procés inconscient que ha passat durant molts d'anys. Em va començar a agradar el cinema quan vaig veure *El setè segell*, d'Ingmar Bergman. Amb *Andrei Rubliov*, d'Andrei Tarkovsk, vaig pensar que aquest és l'art més gran de tots. Em vaig enamorar completament. I després, amb les pel·lícules de Werner Herzog, vaig pensar que això estava fet per mi. I, poc a poc, vaig pensar com passar del monopatí al cinema. Després de ser campió del món, he tingut el síndrome de l'impostor. Per passar aquesta pàgina, he decidit cercar altres reptes, i no quedar-me al mateix lloc.

Quina connexió hi ha entre la manera com afrontes una baixada a 100 km/h i un rodatge?

Les dues disciplines sorgeixen d'una relació difícil que tinc amb la mort, que m'impulsa a viure sempre amb urgència, a la vora de l'abisme. Simplement són diferents mitjans d'expressió. El patí és més immanent i personal, en el sentit que vius l'experiència per a tu mateix, i l'altre, el cinema, és més contemplatiu i comunicatiu, de compartir experiències amb altres persones. No sé si em veig més com un cineasta que competeix o com un esportista que filma, però el que sí que sé és que viure i pensar perillosament porta moltes sorpreses.

Has exhibit curtmetratges a l'Atlàntida Mallorca Film Fest. Com han estat rebuts al teu propi territori?

El primer curtmetratge que vaig presentar és sobre un amic que va acabar, accidentalment, en una cadira de rodes. Va ser un moment molt especial i emotiu, perquè tota la comunitat d'*skate* i la seva família van venir a l'Atlàntida Mallorca Film Fest per veure la projecció plegats. Inclús van venir patinadors dels Estats Units i d'altres països. El més bonic de la vida és aquest amor intens en què un està disposat a perdre-ho tot.

El teu nou curtmetratge *Diciembre* segueix un jove skater de Medellín i el seu viatge a Mallorca per entendre aquesta filosofia darrere de "la seva bogeria". Com és l'escena skater de Medellín comparada amb la mallorquina?

A Medellín hi ha molts patinadors i es patina d'una forma més extrema, perquè allà culturalment està acceptat patinar amb cotxes. A més, és un esport molt més comunitari que a Europa, on està més sistematitzat. És a dir, aquí si un nen vol patinar, la decisió primer passa pels seus pares, que han de comprar-li una taula, i després trobar cursos per aprendre'n. És més segur, és clar, però l'altra forma més improvisada de relacionar-se amb aquest esport també és bonica.

***Diciembre* competeix als premis del 8è [Menorca Doc Fest](#), festival de cinema i fotografia documental de l'illa, en la secció balear, juntament amb altres tres curtmetratges. Què representa per a tu tornar a les Balears amb aquesta pel·lícula?**

No m'ho esperava i em fa molt feliç, no només a nivell personal. *Diciembre* també s'ha gravat aquí, amb els nostres paisatges, per exemple, Sa Calobra.

I ja per acabar, tens 514.000 seguidors a Instagram (@diego_poncelet) i a més cada temporada disputen proves mundials. Com gestionas aquesta doble vida d'esportista-creador i cineasta d'autor?

És un balanç entre ambdues coses. M'interessa sempre tirar cap endavant, estar cercant alguna cosa. No m'agraden les comoditats, sinó ser honest amb mi mateix. Vull que el monopati es vagi desenvolupant a partir dels meus propis projectes. I a llarg termini, em veig enfocat completament amb el cinema, i si és possible, viure d'això.

El Menorca Doc Fest és una iniciativa des FAR Cultural que compta amb el patrocini de la Fundació Foment del Turisme de Menorca (FFTM), l'Institut d'Estudis Baleàrics i el Consell Insular de Menorca.

Tota la informació i els materials de premsa, disponibles a la nostra [sala de premsa](#).

Segueix-nos

[Menorca Doc Fest](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

Contacte de premsa:

Anaïs Faner Anglada

comunicacio@menorcadocfest.com

+34 681 269 251